

U s t a w a

z dnia 4 kwietnia 1922 r.

w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 82, poz. 550) o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym.

DZIAŁ I**Zmiany ogólne.**

Art. 1. Opodatkowaniu podlegają osoby fizyczne, spadki wakujące (nie objęte), tudzież osoby prawne, wymienione w art. 1 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 82, poz. 550), których dochód roczny bez względu na miejscowość (art. 2 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r.) przekracza 180.000 mk.

Art. 2. Uposażenia służbowe, emerytury i wynagrodzenia za najemną pracę (ustęp 6 art. 3 i art. 20 ustawy z 16 lipca 1920 r.) podlegają podatkowi dochodowemu na podstawie przepisów działu II niniejszej ustawy.

Tego rodzaju dochodów nie włącza się do ogólnego dochodu, podlegającego opodatkowaniu w myśl przepisów ustawy z dnia 16 lipca 1920 r., oraz przepisów działu I niniejszej ustawy.

Art. 3. Wysokość odliczeń, przewidzianych w ustępach 3 i 4 art. 10 ustawy z 16 lipca 1920 r., podwyższa się dziesięciokrotnie.

Art. 4. Do kosztów osiągnięcia przychodów, o których mowa w części pierwszej art. 6 ustawy z 16 lipca 1920 r., zalicza się koszty wyżywienia członków rodziny podatnika, stale pracujących w jego gospodarstwie rolnem lub leśnem, albo w jego przedsiębiorstwie handlowem lub przemysłowem.

Art. 5. Opodatkowaniu podlegają dochody (art. 13 ustawy z 16 lipca 1920 r.), osiągnięte w ostatnim roku kalendarzowym lub w ostatnim roku operacyjnym, względnie gospodarczym, poprzedzającym rok podatkowy.

Art. 6. Zamiast skali, podanej w art. 23 ustawy z 16 lipca 1920 r., ustanawia się poniżej załączoną skalę podatku dochodowego.

L. p.	Wysokość dochodu w tysiącach marek	Stopa procen- towa	Podatek w tysiącach marek	L. p.	Wysokość dochodu w tysiącach marek	Stopa procen- towa	Podatek w tysiącach marek
1	180—200	0,5	1	59	6400—6600	8,1	534,6
2	200—220	0,51	1,12	60	6600—6800	8,4	571,2
3	220—240	0,52	1,25	61	6800—7000	8,8	616
4	240—260	0,53	1,38	62	7000—7200	9,1	655,2
5	260—280	0,54	1,51	63	7200—7400	9,5	703
6	280—300	0,55	1,65	64	7400—7600	9,8	744,8
7	300—340	0,56	1,9	65	7600—7800	10,2	795,6
8	340—380	0,57	2,17	66	7800—8000	10,5	840
9	380—420	0,58	2,44	67	8000—8200	10,9	893,8
10	420—460	0,59	2,71	68	8200—8400	11,2	940,8
11	460—500	0,6	3	69	8400—8600	11,6	997,6
12	500—550	0,62	3,41	70	8600—8800	11,9	1047,2
13	550—600	0,64	3,84	71	8800—9000	12,2	1098
14	600—650	0,66	4,29	72	9000—9200	12,6	1159,2
15	650—700	0,68	4,76	73	9200—9400	12,9	1212,6
16	700—750	0,7	5,25	74	9400—9600	13,3	1276,8
17	750—800	0,72	5,76	75	9600—9800	13,6	1332,8
18	800—850	0,74	6,29	76	9800—10000	14	1400
19	850—900	0,76	6,84	77	10000—10200	14,3	1458,6
20	900—950	0,78	7,41	78	10200—10400	14,6	1518,4
21	950—1000	0,8	8	79	10400—10600	14,9	1579,4
22	1000—1100	0,84	9,24	80	10600—10800	15,2	1641,6
23	1100—1200	0,88	10,56	81	10800—11000	15,5	1705
24	1200—1300	0,92	11,96	82	11000—11200	15,8	1769,6
25	1300—1400	0,96	13,44	83	11200—11400	16,1	1835,4
26	1400—1500	1	15	84	11400—11600	16,3	1890,8
27	1500—1600	1,1	17,6	85	11600—11800	16,5	1947
28	1600—1700	1,2	20,4	86	11800—12000	16,7	2004
29	1700—1800	1,3	23,4	87	12000—12200	16,9	2061,8
30	1800—1900	1,4	26,6	88	12200—12400	17,1	2120,4
31	1900—2000	1,5	30	89	12400—12600	17,3	2179,8
32	2000—2100	1,6	33,6	90	12600—12800	17,5	2240
33	2100—2200	1,7	37,4	91	12800—13000	17,7	2301
34	2200—2300	1,8	41,4	92	13000—13200	17,9	2362,8
35	2300—2400	1,9	45,6	93	13200—13400	18,1	2425,4
36	2400—2500	2	50	94	13400—13600	18,3	2488,8
37	2500—2600	2,1	54,6	95	13600—13800	18,5	2553
38	2600—2700	2,2	59,4	96	13800—14000	18,7	2618
39	2700—2800	2,3	64,4	97	14000—14200	18,9	2683,8
40	2800—2900	2,4	69,6	98	14200—14400	19,1	2750,4
41	2900—3000	2,5	75	99	14400—14600	19,3	2817,8
42	3000—3200	2,8	89,6	100	14600—14800	19,5	2886
43	3200—3400	3,1	105,4	101	14800—15000	19,7	2955
44	3400—3600	3,4	122,4	102	15000—15200	19,9	3024,8
45	3600—3800	3,7	140,6	103	15200—15400	20,1	3095,4
46	3800—4000	4	160	104	15400—15600	20,3	3166,8
47	4000—4200	4,3	180,6	105	15600—15800	20,5	3239
48	4200—4400	4,6	202,4	106	15800—16000	20,7	3312
49	4400—4600	4,9	225,4	107	16000—16200	20,9	3385,8
50	4600—4800	5,2	249,6	108	16200—16400	21,2	3476,8
51	4800—5000	5,5	275	109	16400—16600	21,4	3552,4
52	5000—5200	5,8	301,6	110	16600—16800	21,6	3628,8
53	5200—5400	6,1	329,4	111	16800—17000	21,8	3706
54	5400—5600	6,4	358,4	112	17000—17200	22	3784
55	5600—5800	6,7	388,6	113	17200—17400	22,2	3862,8
56	5800—6000	7	420	114	17400—17600	22,4	3942,4
57	6000—6200	7,4	458,8	115	17600—17800	22,6	4022,8
58	6200—6400	7,7	492,8	116	17800—18000	22,8	4104

L. p.	Wysokość dochodu w tysiącach marek	Stopa procentowa	Podatek w tysiącach marek
117	18000—18200	23	4186
118	18200—18400	23,2	4268,8
119	18400—18600	23,4	4352,4
120	18600—18800	23,6	4436,8
121	18800—19000	23,8	4522
122	19000—19200	24	4608
123	19200—19400	24,25	4704,5
124	19400—19600	24,5	4802
125	19600—19800	24,75	4900,5
126	19800—20000	25	5000

Przy dochodzie ponad 20.000.000 mk. podatek wynosi 5.000.000 mk. i oprócz tego 50.000 mk. od każdego pełnych 200.000 mk. ponad 20.000.000 mk.

Do podatku dolicza się ponadto, o ile chodzi o dochody osób fizycznych i spadków nieobjętych, ponad 20.000.000 mk. do 30.000.000 mk. — 1%
 „ 30.000.000 „ „ 40.000.000 „ — 2%
 „ 40.000.000 „ „ 50.000.000 „ — 3%
 „ 50.000.000 „ „ 60.000.000 „ — 4%
 „ 60.000.000 „ „ 75.000.000 „ — 5%
 „ 75.000.000 „ „ 90.000.000 „ — 6%
 „ 90.000.000 „ „ 120.000.000 „ — 7%
 „ 120.000.000 „ „ 150.000.000 „ — 8%
 „ 150.000.000 „ „ 200.000.000 „ — 9%
 „ 200.000.000 „ „ — 10%

od całego podlegającego podatkowi dochodu.

Podatek jednak należy wymierzać w ten sposób, że z dochodu wyższego stopnia, po potrąceniu podatku, nigdy mniej niema pozostać, niż zostaje z najwyższego dochodu bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku, na ten stopień przypadającego.

O ile z dochodu, ustalonego do wymiaru podatku, po potrąceniu przypadającej kwoty podatkowej pozostanie mniej, niż wynosi najwyższy dochód wolny od podatku, należy podatek wymierzyć i pobrać tylko w wysokości nadwyżki dochodu ponad tę najniższą granicę.

Do stawek państwowego podatku dochodowego nie mogą być ustanawiane dodatki na rzecz związków komunalnych.

Art. 7. Kwoty tantjem, oznaczone w części pierwszej i drugiej art. 24 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r., podwyższa się do 20.000 marek. Specjalny podatek od tantjem wynosi 50% stawki, przypadającej od otrzymanego z tantjem dochodu, według skali, podanej w art. 6 niniejszej ustawy, jednak nie mniej niż 1000 mk.

Art. 8. Stopę podatkową, podaną w art. 6 niniejszej ustawy, podwyższa się o 20% dla osób, wymienionych w art. 25 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r., a osiągających dochód ponad 500.000 mk.

Art. 9. Kwoty, określone w art. 26 i 28 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r., a uzasadniające zniżki

podatkowe, podwyższa się z 24.000 mk. (art. 26 ustawy) do 1.000.000 mk. i z 36.000 mk. (art. 28 ustawy) do 1.500.000 mk.

Art. 10. Celem ułatwienia płatnikom składania zeznań o dochodzie tworzy się podkomisję szacunkową zasadniczo w każdej gminie wiejskiej.

W znaczniejszych skupieniach, wchodzących w skład gmin wiejskich, w gminach małomiasteczkowych oraz w poszczególnych dzielnicach miejskich mogą być również utworzone odrębne podkomisje szacunkowe. O potrzebie utworzenia takich podkomisji stanowi na wniosek przewodniczącego komisji szacunkowej dyrektor właściwej izby skarbowej, do którego należy również określenie granic okręgów podkomisji.

Art. 11. Każda podkomisja szacunkowa składa się z 5 do 7 członków i tyluż zastępców, powołanych na okres trzyletni z grona płatników podatku dochodowego.

Dwóch członków i tyluż zastępców mianuje władza skarbowa, resztę zaś członków i zastępców wybierają zebrania gminne (rady gminne), względnie rady miejskie.

Wybory winny być przeprowadzone w ten sposób, aby w miarę możliwości wszystkie znaczniejsze wioski, a w Małopolsce również i przysiółki danej gminy miały w podkomisji swoich przedstawicieli, o ile zaś chodzi o podkomisje miejskie, aby wszelkie ważniejsze kategorie płatników były w nich reprezentowane.

Przy wyborach członków do podkomisji szacunkowych mają zastosowanie art. 38 i 39 ustawy z 16 lipca 1920 r.

Art. 12. Członkowie podkomisji szacunkowych wybierają z pośród siebie przewodniczącego, a w podkomisjach miejskich również protokolanta-sekretarza.

W gminnych podkomisjach wiejskich protokolantem-sekretarzem jest z urzędu sekretarz (pisarz) gminny.

Za pracę swoją protokolanci-sekretarze otrzymują wynagrodzenie, które określi Minister Skarbu.

Art. 13. Podkomisje szacunkowe są organami komisji szacunkowej i jako takie stosują się do jej wskazówek i poleceń oraz przedstawiają jej wyniki swych czynności (art. 14 niniejszej ustawy).

Art. 14. Do zakresu działania podkomisji szacunkowych należy:

- przyjmowanie zeznań ustnych, względnie pisemnych od płatników, wymienionych w art. 15 niniejszej ustawy, a zamieszkałych w okręgu podkomisji;
- ustalanie źródeł podatkowych, należących do wspomnianych płatników;
- stawianie wniosków co do wysokości dochodu tychże płatników.

Art. 15. Płatnicy podatku, których główny dochód płynie:

- z nieruchomości gruntowej, nie przekraczającej 30 ha;
- z przedsiębiorstwa handlowego, opłacającego zasadniczy podatek przemysłowy według IV

I V kategorii wszędzie i według III kategorii w miejscowościach III i IV klasy;

- c) z zakładu przemysłowego lub warsztatu rzemieślniczego, wolnego od zasadniczego podatku przemysłowego lub opłacającego ten podatek wedle VIII kategorii przedsiębiorstw przemysłowych;
- d) z domów mieszkalnych, składających się najwyżej z czterech izb—są obowiązani do składania ustnych zeznań we właściwej podkomisji szacunkowej (art. 10 i 14 niniejszej ustawy) w terminie, oznaczonym przez Ministra Skarbu.

Zeznania ustne wpisuje się do ogólnego protokołu, który podkomisja szacunkowa prowadzi według przepisanej wzoru.

Wymienionym w części pierwszej niniejszej ustawy osobom wolno w razie życzenia składać na ręce przewodniczącego podkomisji zeznania pisemne podług wzoru, ogólnie ustanowionego dla płatników podatku dochodowego. Złożenie zeznania pisemnego nie zwalnia jednak podkomisji szacunkowej od obowiązku ustalania źródeł podatkowych i stawiania wniosków co do wysokości dochodu płatników, wymienionych w niniejszym artykule.

Art. 16. W razie nieukonstytuowania się podkomisji szacunkowej lub niedokonania przez nią czynności, wchodzących w zakres jej działania (art. 14 niniejszej ustawy), w terminie, wyznaczonym przez przewodniczącego komisji szacunkowej, obowiązki podkomisji winien spełnić właściwy zarząd gminny.

W razie niespełnienia tego obowiązku przez zarząd gminny ma zastosowanie art. 104 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r.

Art. 17. Znaców (biegłych), o których mowa w art. 55 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r., należy powołać przedewszystkiem z pośród osób, wskazanych przez zrzeczenia zawodowe.

Art. 18. Uchyła się obowiązek składania wykazów w myśl art. 48 ustawy z 16 lipca 1920 r.

Art. 19. Płatnicy podatku dochodowego, nie wymienieni w art. 15 niniejszej ustawy, winni w terminie, oznaczonym w części drugiej art. 50 ustawy z 16 lipca 1920 r., wpłacić do kasy skarbowej połowę kwoty podatku, przypadającego według skali z art. 6 niniejszej ustawy od wykazanego w zeznaniu dochodu, i dowód skutecznie zapłaty dołączyć do zeznania.

Od kwot podatku, nie wpłaconych w powyższym terminie płatności, będą liczone odsetki za zwłokę w wysokości 2% miesięcznie, przyczem w razie niezłożenia zeznania odsetki te będą obliczane od połowy podatku przypadającego od dochodu, oznaczonego w nakazie płatniczym.

Art. 20. Termin rozesłania nakazów płatniczych, oznaczonych w art. 66 ustawy z 16 lipca 1920 r., przesuwa się z 15 października na 1 października roku podatkowego.

Art. 21. Termin płatności całego podatku dla płatników, wymienionych w art. 15 niniejszej ustawy, tudzież reszty podatku dla płatników, wskazanych

w art. 19 część pierwsza niniejszej ustawy, ustanawia się na dzień 1 listopada roku podatkowego. Tem samym uchyla się postanowienia art. 86 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r.

Art. 22. Przewidziane w art. 87 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. prawo opłacania podatku po ustawowym terminie przysługuje podatnikom, którym nakazy płatnicze zostały doręczone po 15 października roku podatkowego.

W tych wypadkach należy uiścić podatek w ciągu 30 dni po doręczeniu nakazu płatniczego.

Art. 23. Przepisy, dotyczące potrącania podatku dochodowego przez służbodawców, zawarte w art. 89 i 90 ustawy z 16 lipca 1920 r., zastępuje się przepisami działu II niniejszej ustawy.

Art. 24. Grzywny i kary pieniężne, nakładane za naruszenia przepisów ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. z art. 94 do 97, 100 i 101 tejże ustawy, podwyższa się dziesięciokrotnie.

DZIAŁ II.

Zmiany w opodatkowaniu dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

Art. 25. Wszelkie dochody z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę (art. 3 ustęp 6 ustawy z 16 lipca 1920 r.), przewyższające 300.000 marek, podlegają podatkowi dochodowemu na zasadzie przepisów działu II niniejszej ustawy.

Art. 26. Za podstawę podatku przyjmuje się wysokość uposażeń, względnie wynagrodzeń bieżących, otrzymywanych zarówno w pieniądzu, jak i w naturze, obliczoną w stosunku rocznym.

Dochody te opodatkowuje się w całości (art. 3 część II ustawy z 16 lipca 1920 r.), nie stosuje się do nich odliczeń (art. 10 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r., względnie art. 3 niniejszej ustawy), tudzież zniżek i zwyzek podatkowych z art. 25, 26 i 28 ustawy z 16 lipca 1920 r., względnie art. 8 i 9 ustawy niniejszej.

Wartość pieniężna dochodów w naturze oblicza się podług ceny w dniu 1 stycznia roku podatkowego.

Art. 27. Podatek pobiera się drogą potrącenia przy każdej wypłacie — a mianowicie: od wynagrodzeń, których wysokość, obliczona w stosunku rocznym, wynosi:

ponad 300.000 mk. do 480.000 mk.	potrąca się 0,2%
" 480.000 " " 720.000 " "	" " " 0,3%
" 720.000 " " 1.000.000 " "	" " " 0,4%
" 1.000.000 " " 1.800.000 " "	" " " 0,6%
" 1.800.000 " " 2.400.000 " "	" " " 1 0/0
" 2.400.000 " " 3.000.000 " "	" " " 1,7%
" 3.000.000 " " 3.600.000 " "	" " " 2,5%
" 3.600.000 " " 4.000.000 " "	" " " 3,5%

Podatek od wyższych uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę pobiera się w stosunku procentowym, przypadającym według skali art. 6 niniejszej ustawy.

Stopę procentową podatku oblicza się przy każdorazowej powtarzającej się wypłacie, przyjmując ją za podstawę rocznej cyfry dochodu.

W celu ustalenia stopy procentowej przy wypłacie jednorazowych wynagrodzeń dolicza się je do sumy ostatniego perjodycznego wynagrodzenia, obliczonej w stosunku rocznym.

Art. 28. Obowiązek potrącania podatku ciąży na władzach, urzędach, jakoteż na instytucjach i przedsiębiorstwach i, wogóle, na służbodawcach, wypłacających wszelkiego rodzaju wynagrodzenia.

Potrącone w ciągu miesiąca kwoty należy w terminie do dni 14 po upływie tegoż miesiąca wpłacić do właściwej kasy skarbowej z załączeniem wykazu potrąceń, sporządzonego według przepisanej wzoru, względnie odpisu listy płacy, zawierającej dane, niezbędne do sprawdzania prawidłowości dokonanych potrąceń.

Wykaz ten, względnie odpis, listy płacy, po uwidocznieniu na nim przyjętej sumy oraz daty przyjęcia, kasa skarbową przesyła do właściwej władzy podatkowej I instancji.

Art. 29. Wymiar podatku przez władzę podatkową z reguły nie ma miejsca. Wyjątek zachodzi wówczas, gdy służbodawca albo nie wpłacił podatku wcale albo wpłacił za mało. W tych wypadkach władza podatkowa I instancji skutecznie wymiar podatku. Od wymiaru służbodawca może odwołać się do izby skarbowej w ciągu dni 30 od dnia doręczenia mu wezwania.

Odwołanie nie wstrzymuje egzekucji.

Kwoty nie wpłaconego w terminie podatku będą przymusowo -ściągnięte od osób, wymienionych w części pierwszej art. 28 niniejszej ustawy, wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości 2% miesięcznie i z kosztami egzekucyjnymi.

Art. 30. Dla stwierdzenia obowiązku potrącania podatku oraz dla sprawdzenia, czy potrącenia podatku są skutecznie prawidłowe i we właściwym czasie, władzom skarbowym przysługuje prawo delegowania urzędników do instytucji i osób, wymienionych w art. 28 część pierwsza niniejszej ustawy, celem przejrzenia i sporządzenia wyciągów z list płacy, umów i innych dokumentów, odnoszących się do najmu pracowników, względnie zbadania dokonanych wypłat.

Delegowani urzędnicy korzystają z uprawnień, przewidzianych w art. 62 ustawy z 16 lipca 1920 r.

Art. 31. Na nieprawidłowe potrącenia podatku przez służbodawców pracownicy mogą wnosić zażalenia w terminie do dni 30 od daty potrącenia do właściwej władzy podatkowej I instancji.

Od decyzji władzy podatkowej I instancji służy pracownikowi odwołanie w trybie, określonym w art. 29 niniejszej ustawy.

Art. 32. Służbodawca, który nie spełni obowiązku wpłacenia podatku w myśl art. 28 niniejszej ustawy, ulegnie grzywnie w myśl przepisów art. 97 ustawy z 16 lipca 1920 r. i art. 24 niniejszej ustawy.

W razie świadomego podania nieprawdziwych okoliczności w listach płacy lub wyjaśnieniach stosuje się analogicznie art. 99 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r.

Art. 33. Kto nie dopuści urzędnika, delegowanego przez władze skarbowe na podstawie art. 30 niniejszej ustawy, do wykonywania czynności, przewidzianych w tym artykule, ulegnie w drodze sądowej karze pieniężnej od 10.000 do 500.000 mk. lub karze pozbawienia wolności do jednego roku, o ile nie podlega surowszemu ukaraniu wedle obowiązujących w poszczególnych dzielnicach ustaw karnych.

Do orzecznictwa w sprawach o przestępstwo, przewidziane w części pierwszej niniejszego artykułu, stosuje się przepisy art. 107 ustawy z 16 lipca 1920 r.

Art. 34. Kary pieniężne, nałożone na podstawie art. 33 niniejszej ustawy, wpływają na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 35. Do przekroczeń, względnie przestępstw, o których mowa w art. 32 i 33 niniejszej ustawy, stosuje się przepisy art. 110 część pierwsza i art. 111 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r.

Przepisy przejściowe.

Art. 36. Upoważnia się Ministra Skarbu do wydania postanowień co do stosowania odpowiednich ulg przy obliczaniu i pobieraniu podatku za lata 1920 i 1921, o ile ściągnięcie tego podatku wedle dotychczas obowiązujących przepisów okaże się niesłuszne.

Art. 37. Minister Skarbu władny jest czynności, dotyczące ustalenia dochodów, podlegających podatkowi, oraz wymiar podatku dochodowego w pierwszej instancji w miastach, wyszczególnionych w ustawie z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 2, poz. 6), przekazać miejskim komisjom szacunkowym, wybranym przez rady miejskie.

Ilość tych komisji tudzież ich skład określi Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

W wypadkach, wspomnianych w części pierwszej niniejszego artykułu, prawa i obowiązki urzędów skarbowych przechodzą na magistraty.

Przepisy końcowe.

Art. 38. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 39. Ustawa niniejsza wchodzi w życie od roku podatkowego 1922.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

Antoni Ponikowski

Minister Skarbu:

Michalski